

LBRIS

Ragnar Jónasson

Insula

Titlul original: *Drungi*

We know
books

Copyright © Ragnar Jónasson, 2016

Published by agreement with Copenhagen Literary Agency ApS, Copenhagen.

Romanian edition published by arrangement with Agenția Literară Livia Stoia.

English translation copyright © Victoria Cribb, 2019

Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2022 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: redactia@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

JÓNASSON RAGNAR JÓNASSON

Insula / Ragnar Jónasson ; trad. de George Arion Jr. - București : Crime Scene Press, 2022

ISBN 978-630-6542-02-4

I. Arion, George, jr. (trad.)

821.113.3

Coperta: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: ALEXANDRU ARION

Corectură: RUXANDRA MANUELA ARION

Tehnoredactor: GINA ROGOJINOIU

Bun de tipar: noiembrie 2022.

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Ragnar Jónasson

Insula

traducere de George Arion Jr.

CRIME SCENE PRESS
2022

I

Escapada de weekend în nord-vestul îndepărtat fusese un capriciu de moment, o cale de a sfida întunericul toamnei. Aruncându-și lucrurile în Toyota veche a lui Bendikt plecaseră din Reykjavík entuziasmați nevoie-mare. Însă drumul lung cu mașina, de multe ori pe porțiuni grele, cu pietriș, durase ore întregi, iar întunericul începuse deja să se lase când ajunseseră în peninsula Vestfirðir. Erau încă la o distanță importantă de valea părăsită care le era destinația, iar Benedikt devenea tot mai neliniștit.

Străbătuseră podișuri mlăștinoase, peisajul lipsit de copaci întinzându-se mohorât și pustiu într-un mod rău-prevestitor în amurgul tot mai pronunțat, și coborâseră pe coastă, în brațul cel mai din interior al marelui fiord cunoscut sub numele de Ísafjardardjúp. Benedikt slăbise strânsoarea de pe volan când drumul îmbrățișase o vreme linia joasă a țărnelui pentru ca apoi să se înalțe pe deasupra altei trecători. Falangele i s-au albit din nou când drumul a început să coboare, șerpuint în jurul acelor de păr până înapoi la mare. Munții se întindeau amenințatori și joși de-o parte și de alta, abia vizibili prin întunecime. Nu se vedea nicio geană de lumină. Fiordul era nelocuit, fermele fuseseră părăsite de mult, locuitorii lăsând în urmă viața grea de pe limba

de pământ, unii îndreptându-se spre Ísafjörður, aflat la 140 de kilometri în nordul coastei zimțate de fiorduri, alții spre luminile strălucitoare din Reykjavík, aflat în sud-vestul îndepărtat al țării.

– Nu cumva am plecat prea târziu? întrebuse Benedikt. N-o să mai găsim niciodată cabana, acum că s-a lăsat întunericul, nu-i așa?

Insistase să meargă cu mașina, cu toate că nu mai vizitase niciodată partea aceea de țară.

– Stai liniștit, răspunsese ea. Știu drumul. Am venit aici de nenumărate ori în timpul verii.

– În timpul *verii*, exact, replicase Benedikt concentrându-se întunecat la față să urmărească serpentinele imprevizibile ale fâșiei de carosabil.

– Ei, hai, nu începe, spusese ea cu un glas vesel sub care se ghiceau unduțiile unui râset.

El așteptase de mult timp momentul acela, admirând-o de la distanță pe fata plăpândă și voioasă și intuind că era posibil, oricât de puțin, ca și ea să simtă același lucru. Dar niciunul dintre ei nu făcuse vreo mișcare până cu două săptămâni mai înainte, când ceva se schimbase în sfârșit în relația lor, iar scânteia iscuse o vâlvătaie.

– Nu mai e mult până la ieșirea spre Heydalur, spusese ea.

– Ai locuit vreodată aici?

– Eu? Nu. Dar tata e din Vestfirðir. A crescut în Ísafjörður. Casa era a familiei lui. Veneam mereu aici în vacanțele de vară. E ca un fel de paradis.

– Te cred, dar bănuiesc că nu o să pot vedea mare lucru în seara asta. Abia aștept să ieșim din întuneric.

Făcuse o pauză, apoi adăugase îndoielnic:

– Are curent electric, nu?

– Apă rece și lumină de la lumânări, răspunsese ea.

– Serios? gemu Benedikt.

– Nu, glumesc. Există apă caldă – din belșug –, la fel și curent electric.

– Le-ai spus... ăă, le-ai spus alor tăi că venim aici?

– Nu. Nu-i treaba lor. Mama nu e acasă și, oricum, fac ce-mi place. I-am spus doar tatei că n-o să fiu acasă în weekend. Și fratele meu e plecat, așa că nici el nu știe.

– Ok. Voiam doar să spun că... e casa lor de vacanță, nu-i așa?

De fapt, voia să afle dacă părinții ei știau că plecaseră împreună, din moment ce ar fi fost un semnal destul de limpede că încep o relație. Până acum, totul fusese secret.

– Da, bineînțeles. E casa tatei, dar știu că nu are de gând s-o folosească. Și am cheie. O să fie super, Benni! Imaginează-ți doar stelele din seara asta! Cerul ar trebui să fie absolut limpede.

El dăduse din cap, dar îndoielile cu privire la înțelepciunea planului nu se lăsaseră alungate.

– Aici, întoarce aici, spusese ea brusc.

El apăsase tare pe frână, aproape pierzând controlul asupra mașinii, reușind la limită să facă virajul. Pomenindu-se pe un drum și mai îngust, practic o cărare, încetinise până abia se târau.

– Va trebui să mergi mai repede, altfel nu ajungem până dimineață. Stai liniștit, nu pățești nimic.

– Problema e că nu văd nimic. Și nu vreau să-mi iau adio de la mașină.

Ea râsese, sunetul acela fermecător, iar el se simțise imediat mai bine. Glasul ei și râsul sincer îl atrăsese prima dată la ea. Iar acum, în sfârșit, toate obstacolele îi fuseseră îndepărtate din cale. Avea sentimentul coplesitor că erau meniți să fie împreună, că nu era decât începutul, că gustau din viitor.

– Parcă ai zis ceva despre o baie caldă, spusese el. Ar fi nemai-pomenit să mă bag în apă după toate hârtoapele de pe drumurile astea. Jur că mă doare fiecare oscior din corp.

– Ăă, da, cum spui tu, răspunsese ea.

– Cum spun eu? Cum adică? Există cadă sau nu?

– O să vezi...

În preajma ei te confruntau mereu cu o nesiguranță agonizantă. Făcea parte din farmecul ei. Avea darul să facă și cele mai banale lucruri să pară misterioase.

– Păi, în fine, abia aștept.

Într-un târziu intraseră în valea unde trebuia să fie casa de vacanță. Benedikt încă nu zărise nicio clădire prin întuneric, dar ea îi spusese să oprească mașina și coborâseră amândoi în aerul rece, proaspăt.

– Vino cu mine. Trebuie să înveți să ai mai multă încredere.

Râzând, îl apucase de mână cu o atingere ca de fulg, iar el o urmase. Se simțea ca într-un superb vis alb-negru.

Apoi ea se oprise brusc.

– Auzi marea?

El clătinase din cap.

– Nu.

– Șșș. Așteaptă. Stai pe loc și nu vorbi. Doar ascultă.

El se concentrase să asculte și auzise oftatul ușor al valurilor. Părea ireal, magic.

– Țărnul nu e departe de-aici. Ne putem plimba până acolo mâine, dacă vrei.

– Minunat, mi-ar plăcea mult.

Ceva mai departe zăriră pentru prima oară casa de vacanță. În ciuda întunericului, Benedikt văzu că nu era deosebit de mare sau modernă. Arăta ca o colibă în formă de A din anii '70, cu acoperișul aproape până la pământ de-o parte și de alta și cu ferestre în față și în spate. Ea găsi cheile după ce cotrobăi în buzunarele jachetei căptușite, deschiseră ușa și aprinseră lumina, alungând imediat întunericul. Pătrunseră într-un spațiu de locuit intim, plin de mobilă veche care conferea locului un farmec rustic. Benedikt simți imediat că avea o atmosferă plăcută.

Urma să se bucure de șederea lor acolo, de aventura aceea de-un weekend în mijlocul pustietății. Sentimentul de izolare era sporit de gândul că nimeni nu știa că sunt acolo. Aveau întreaga vale numai pentru ei. Chiar era ca într-un vis.

Cea mai mare parte din colibă era ocupată de living, dar existau și o bucătărie mică și o baie lipită de ea, precum și o scară aflată în capătul încăperii.

– Ce-i acolo sus? întrebă el. O mansardă pentru dormit?

– Da. Haide, repede.

Ea se cățără pe scară din câteva mișcări agile.

Benedikt urcă după ea. Chiar era o mansardă, sub acoperișul în pantă, dotată cu saltele, pilote și perne.

– Vino-ncoace, zise ea întinzându-se pe o saltea. Vino-ncoace. Iar când îi zâmbea așa, el nu avea putere să-i reziste.

II

Benedikt stătea afară, sub cerul înstelat, prăjind hamburgeri pe un grătar vechi, în briza răcoroasă de toamnă. Călătoria pornise cu dreptul, iar el era plin de optimism la gândul lucrurilor care urmau. Deși în esență un băiat de oraș care considerase Vestfirðir rece și inaccesibil, era surprins să descopere că se simțea bine acolo. Sigur, nici că-și putea dori o companie mai plăcută, însă și locul în sine, izolarea, aveau ceva deosebit. Își umplu plămâni cu aer rece, curat, și încercă să închidă ochii, ascultând din nou marea. Mirosul frunzelor de toamnă se contopea cu aroma apetisantă care se înălța de pe grătar. Deschise ochii. Stătea în spatele cabanei și abia acum își dădu seama că nu vedea pe nicăieri cada.

După ce terminară cina în living, întrebă:

– Deci, unde-i cada asta pe care mi-ai promis-o? Am dat ocol casei de mai multe ori și n-am zărit nici urmă de ea.

Ea râse răutăcios.

– N-are cum să-ți fi luat prea mult.

– Încerci să eviți întrebarea.

– Deloc. Vino cu mine.

Înainte ca el să-și dea seama ce se întâmplă, ea era deja în picioare și ieșise. Se grăbi pe urmele ei în noaptea de octombrie.

- O să faci cada să apară printr-o vrajă?
- Doar vino cu mine. Ți-e frig?

El ezită o clipă, pentru că îi era cam răcoare în pulovărul subțire, dar nu voia să recunoască. Citindu-i gândurile, ea se întoarse în casă și apărură de acolo cu un *lopapeysa* gros, de lână. Era gri, având modelul tradițional negru cu alb.

- Vrei să împrumuți asta? E al tatei. L-am șterpelit ca să-l aduc cu noi. E mult prea mare pentru mine, dar foarte călduros.
- Nu port pulovărul tatălui tău. Ar fi ciudat.
- Treaba ta.

Aruncă puloverul înapoi în casă, unde ateriză pe podeaua livingului, și închise ușa în urma lor.

- E cam la cinci-zece minute în susul văii, anunță ea arătând în față.
- Ce anume?
- Baia caldă, aruncă ea peste umăr și porni la drum. E un izvor termal fantastic, numai bun pentru două persoane.

Cât mâncaseră cina se înălțase o lună plină, inundând întreaga vale cu sclipirea ei rece. Benedikt își zise în sinea lui că nu și-ar fi dorit să plece în direcția aceea într-o noapte întunecată, pentru că nu se mai vedea nicio altă lumină. Nu mai era nici urmă de locuință omenească în afară de casa de vacanță, acum pierdută privirii undeva în spatele lor. Totuși, era o aventură, iar lui i se aprinseseră călcăiele atât de tare după față încât era hotărât să profite la maximum de ocazie.

Însă nu era nici urmă de izvor termal prin apropiere, din câte își putea da el seama.

- Mai e mult? întrebă nesigur. Nu mă duci cu zăhărelul, nu? Ea râse.
- Nu, normal că nu. Uite.

Îi arătă spre un punct din susul văii înguste unde, chiar la rădăcina muntelui, zări o clădire mică, iar lângă ea un fuior de abur care se ridica alb în lumina lunii.

- Da, acolo. Vezi adăpostul? E lângă apă. E o colibă veche pe care lumea o folosea pe post de cabină de schimb.

Își croiră drum până la ochiul de apă dar, când se apropiară mai mult, Benedikt își dădu seama că traseul le era blocat de un râu care curgea cu repeziciune de pe munte. Putea vedea lumina lunii scânteind pe curentul umflat al apei.

- Unde-i podul? întrebă el oprindu-se locului. Sau trebuie să ocolim?
- Ai încredere în mine. Cunosoc locul ăsta ca-n palmă.

Când ajunseră pe malul râului, ea zise:

- Nu există pod, dar ăsta e cel mai bun loc pe unde să trecem. Vezi pietrele?

Benedikt dădu din cap. Vedea niște bolovani cum se ițesc de sub apă și nu-i plăcea cătuși de puțin cum arată, acum că își dăduse seama ce însemnau.

- Nu e mare lucru. Ia câte o piatră pe rând și nici nu-ți dai seama când ai trecut.

Scoțându-și încălțările și șosetele, ea țopăi pe partea cealaltă ca și cum ar fi făcut lucrul ăsta în fiecare zi. Agilă ca o pisică, își apuse Benedikt.

Ei bine, n-avea pe unde să scoată cămașa. Îi era prea rușine ca ea să-i vadă reticența, așa că, urmându-i exemplul, își scoase încălțările, își îndesă șosetele în ele și le ținu în mână. Făcându-și curaj, păși în apă, ca în clipa următoare să tresară și să se dea înapoi, înjurând pe sub barbă, când descoperi cât de cumplit de rece era.

- Hai odată! strigă ea, parcă de la o distanță imposibilă de pe malul celălalt.